

ДРАГАН ЈОВАНОВИЋ ДАНИЛОВ

ПОД ЗЕМАЉСКИМ ГРАНАМА

АНЂЕО

Дошао је када га више нисам звао.
Срео сам га у тишини која се
погрешно назива тугом.
Ушао је као што улази хладан
ваздух кроз отворен прозор, зими.
Није дошао с крилима.
Није дошао с песмом.
Није дошао да ме узме.
На њему није било ничег украшеног.
Покушавао је да се сети зашто је дошао.
Није за мене носио никакву поруку
јер он сам је био порука.
Питао сам га: како је горе?
Одговорио је: горе? Горе је исто.
Знао сам да је то био тачан одговор.
Знао сам да нисам заборављен
и да ме он гледа, не очима,
већ одсуством које се распада у мир.
И да сам с њим једно тело
раздвојено сном, или нечим
што не сме да се пробуди.

ДОЈКЕ

Дојке не припадају телу жене –
оне су храмови издвојени
ван града.

Први хлебови пре сваког хлеба,
пре сваке речи.

И пре него што си сазнао
своје име сисао си из
та два облака.

И док си сисао твоје руке
нису држале два плода, већ
оно што је остало од раја.

Не додирујеш их више,
а оне памте твој пољубац
дуже него усне.

Дојке су биле ту и пре него
што си се родио.

Бдију крај твоје постеље
кад све друго од тебе оде.

РЕЧНИК

Одрастао сам у речнику.
Речник, то није књига већ тело
које тихо дише, хлеб који је
бака испекла пре него што сам
знао слова, архива тишине,
лабиринт који зна све о нама.
Отварам га као што се отвара
стара рана, понекад као атлас
изгубљеног царства: неке речи су
хладне као камење са речног дна
које нисам дотакао, неке су као

подивљали коњи у галопу,
неке дрхте, највише је оних
у скривеним џеповима речника,
речи повучених у себе, а има ту
и речи које није пожељно будити.
Речник, то није књига, није бајка
већ замак од камена, под кључем
обневиделог тамничара и ту можеш
бити само јадна Аријадна.
У ходницима још неиспричаних
прича већ видим црвену нит крви
између жене и звери.
И чујем мала, тешка, оловна слова
како испадају из штампарске машине
која више не памти шта је све
одштампала.
Речи су у речнику, али оне
и ходају као какви изгубљени
анђели светом који их боли.

ЗАБЕСА

Има у завеси нешто што није од овог света.

Кроз прозор се виде кровови, димњаци,
људи са својим малим несрећама у рукама,
са срцима која више немају коме да припадају.

Тишином затрпан виноград није скривен
већ превише обичан да би га неко запазио.

Завеса на прозору се не помера, али још чува
ветар који је малочас пиркао овуда.

Подсећа ме на једро, на дах између
светлости и сенке – помиче се на начин
на који је крило неке птице задрхтало.

Као да тражи другу собу, или другог мене,
грозд за руку која се никад није вратила
из даљине, рану која пева.

И док ме завеса дотиче по лицу, помишљам:
колико тела треба да имам да бих задржао
ово, једно.

КОФЕР

Још увек мапе света сабирају се
у старом кожном коферу са зарђалим
бравама у углу оставе, коферу
уморном од чекања, тог најподробнијег
посла на свету.

Нико не зна шта сам у њему носио:
мислим на хиљаде згужваних реченица
које су у њему биле спаковане
као кошуље, на руке које су га носиле,
на клопарање точкова воза у ноћи
кад зима враћа пролеће животу –
из кофера у кофер, кроз векове.

Кофер, мој малени покретни храм
и непрегледна царевина у исти мах,
некад је био дете а сада памти белосветске
собе које су биле моје макар само једну ноћ
и сва она неповратна места – она остају,
само без нас.

О коферу говорим као о себи.
Најтежи кофер је онај који нико није
ни понео – управо он поставља
најдубља питања.
Путовања нису у корацима него
у привременим градовима у којима су
наша срца накратко одлагала тежину.

У празном коферу са свилоном поставом
тако добро упућеном у неизвесност
и ништавило свега, сачувано је све оно
што нисмо умели да изговоримо: кофери
су ту да се утешимо за све оно што
нисмо окусили.

И тако стојимо: кофер затворен, ја затворен.
Кофер који ме више не види и који као да
најављује неко предстојеће зло.
Ја старац који никад није заборавио
како је било бити нико, који више ништа
не пакује и ништа не распакује,
јер нема куда да оде.

Старење се не дешава телу него љубави:
она остане без руку па не може више
ништа да држи и пуца тихо као оголене
гране под снегом.

Велик је овај свет, али више ништа
сем тишине не може стати у нас.